Skribenter. Hendes Bøger og hendes Artikler i Tidsskrifter har skaffet hende en meget stor Indflydelse. Saaledes f. Ex. da der i *Stantons* velbekendte Bog skulde skrives et Kapitel om den russiske Kvinde, blev min Veninde af den offentlige Mening udpeget som den bedst kvalificerede Repræsentant for den kvindelige Verden.

»Sandheden nøder mig til at sige,« tilføjede Mlle. M., »at Mlle. Zebrikowas politiske Opfattelse ikke faldt ganske sammen med vor; ti ikke alene bekendte hun sig ikke til Nihilismen, men hun viste sig tværtimod afgjort kejserligsindet. Det er hun for Resten endnu den Dag i Dag. De Reformer, hun forlanger, er, som de kan sé af de Uddrag af hendes Brochurer, som »Figaro« har offenliggjort, undfangede i den mest moderate Liberalismes Aand.«

Hun har opholdt sig i Paris omtrent sex Uger. Hun modtog ikke mange Mennesker, og efter hvad man siger, havde hun ikke nogen Omgang med Nihilisterne her. Jeg tror, at hun var mere sammen med mig end med nogen anden. Vi talte kun meget sjældent om Politik. Hun var desuden meget indesluttet paa det Omraade, idet hun altid gik frem paa sin egen Maade og aldrig spurgte nogen til Raads. Jeg er vis paa, at ingen vidste Hensigten med hendes gale Streger i St. Petersborg. En eneste Gang gjorde hun, i min Nærværelse, Hentydning til en hos hende uventet Anskuelse. Det er omtrent en Maaned siden, at Mlle. Zebrikowa og jeg foretog en Runde i »Magasinerne«. Til min store Forbavselse saa jeg hende købe et fuldstændigt Vinterudstyr, bestaaende af Tricotage, Strømper og Uldtæpper. Da jeg gjorde hende opmærksom paa, at disse Genstande var ude af Saisonen, at Foraaret nærmede sig, svarede hun: »Det vil ikke mere blive Foraar for mig.« Jeg husker hendes bestemte Mine, da hun sagde disse Ord. Det er siden gaaet op for mig, at hun tænkte paa Sibirien. Otte Dage efter rejste hun.

Desværre gik hendes Tanker om Forvisning i Opfyldelse.

Kvindegymnastik.

Det er egenlig ikke ret længe siden, det ansaas for højst upassende, om et Pigebarn deltog i Brødrenes gymnastiske Øvelser, eller hellere gav Partiet med Klatring i Havens Træer end sad foran Klaveret med utaalelige Øvelser og Lærerindens evindelige »om igen«. De gamle Tanter korsede sig ved Tanken om, hvad der skulde blive af et saadant Pigebarn. Heldigvis har dog nu den offenlige Mening forandret sig, og skulde der endnu findes »dydsirede« Gnavpotter, der ser med skæve Øjne paa Gymnastikundervisning for Kvindekønnet, da anbefaler vi dem at komme til Stede, naar Krigsassessor *Paul Petersen* præsenterer sine kvindelige Elever i Gymnastik. Er man ikke helt stivnet i Fordomme, da maa man beundre her. Med en Smidighed, med en Ynde, med en Præcision, der er mageløs, klatrer, springer og marscherer her voxne Damer i taktfaste Skridt ved Siden at smaa Lilleputter, der trods deres Lidenhed gør deres Spring og Øvelser med en Alvor og Sikkerhed, der gør Undervisningen megen Ære.

Og Mødre, der paa Grund af Datidens Fordomme ikke selv har nydt godt af Gymnastikundervisningen, tænker med Stolthed paa, hvilken Kraft og Sundhed og Ynde hendes Datter kan voxe op til under Gymnastikens udviklende Øvelser.

Men ligesom vi maa skænke Hr. Paul Petersen vor Beundring som Leder af Kvindegymnastik, maa vi maaske i endnu højere Grad beundre, naar han aabner Balsalen for os og viser os en Skare dansende Ungdom, lige fra voxne Kavalerer til 4 Aars Børn. Menuet, spansk Vals, dansk Kvadrille — vi beundrer det alt, navnlig de kvindelige Elevers Agtpaagivenhed overfor deres eget Legemes Holdning. Men vi forstaar, hvorledes Eleverne naa en saadan Fuldkommenhed. Deres »Trinøvelser« forklarer det hele. Med et saadant Grundlag *maa* Dansen blive smuk.

L. N.

Bjørnstjerne Bjørnsons Udtalelse om „Mænd af Ære".

I Anledning af en nedsættende Artikel i norsk »Dagbl.« om *Laura Kielers* Skuespil skriver B. B. i samme saaledes:

Denne Laura Kielers Bog har faaet en Nedslagtning ved Hr. *Aanderud,* som heldigvis er sjælden i vor Presse.

Det kan være, at det Livsbillede, som her skulde fanges, ikke fandt stærk nok Kunst; det kan ogsaa være, at Tendensen somme Steder ligger som en nøgen Nerve, ikke dækket af levende Menneskelighed. At et Teater, og da navnlig et norsk, har antaget Stykket til Opførelse, tror jeg er et Fejlgreb.

Men er dermed alt sagt? Hr. Aanderud, som selv har skrevet vakre Ting (de fleste over en »Tendens«), skulde han ikke uvilkaarlig her under Læsningen føle elektrisk Stød af en Intelligens, højere end hans egen? Ti det er særegent for denne Bog, at den under sin Kamp med Midlet røber Ævner af saa høj aandelig Art, Lydhørhed og Syn, stykkevis en Kunst og overalt en Indignationskraft, en Kærlighed, som bare første Rangs Mennesker har. Jeg har ikke den Ære at kende Fru Laura Kieler, og af det, jeg har hørt om hende eller læst af hende, havde jeg ingen Anelse om et saa fint Naturel og saa rige Evner. Om dette alt sammen skal samles i en bestemt Form for noget enkelt, eller dele sig . . . jeg véd det ikke; det staar paa Arbejdsmaade og Vilkaar, jeg her ikke skal omtale.

Men en Personlighed som den, der møder os her, og et sligt Hjærtelag i Samfund med det, vi elsker, skal sandelig hilses velkommen og ikke afvises med en langtrukken Aandrighed om en Grindstolpe og en fuld Mand.

Dette fine Menneske og saa dette grove Billede . . . jeg skal holde tilbage, hvad jeg føler ved det.

Lejlighedsnotitser.

Tilegnet Kvindebladets Læsere.

Den 15de April.

Et Fortrin ved Kvinden.

Man skal somme Tider blive forbavset i denne Verden. Jeg forbavsedes forleden ved i »Ringkøbing Amts Avis« (Nr. 58 — 1890) at læse et Foredrag »om Landbrugskvinders Uddannelse« af J. P. Jørgensen, Yding Landbrugslokale. Han ytrede deri blandt andet: